

Du Xuân: Hà Tiên và Sihanoukville

Nina

1. Hà Tiên

Chuyện rằng năm nọ, ở Scotland, tại một vùng hoang vu, sau khi xí xón tiên đoán số phận cho Macbeth, thì ba mù phù thủy đọc mấy câu thơ:

Fair is foul, and foul is fair:

Hover through the fog and filthy air.

Ấy là do quý ngài William Shakespeare, một nhà thơ vô cùng bí ẩn đã có vinh hạnh chứng kiến thuật lại như thế. Dịch giả người Việt năm 196x (x<3, vì bản dịch này được xuất bản năm 1963) đã dịch hai câu trên thành thể thơ đậm đà bản sắc dân tộc như sau:

Hay hóa dở, dở hóa hay.

Qua làn sương bản lượn bay nhíp nhàng.

Nhiều nhiều năm sau đó, ở một xứ nọ có đường bờ biển cong cong hình chữ S, ba phù thủy lại gặp nhau. Lần này có chút thay đổi, là có hai mù phù thủy và một lão phù thủy, và cả ba quyết định làm một chuyến du xuân – đón Tết ở một xứ không đón Tết vào dịp Tết.

Hay dở thế nào, hãy xem tường của lão phù thủy sẽ rõ.

Không có gì là đặc biệt trên chuyến xe đêm tới Hà Tiên. Cả ba phù thủy đều có mặt đúng giờ tại bến xe, và đương nhiên lão phù thủy được chọn chỗ nằm ở tầng trên, hàng ghế cuối. Có lẽ sự mệt mỏi sau bao năm tu luyện đã khiến các phù thủy nhanh chóng đi vào giấc ngủ, chỉ có mù phù thủy già khó ngủ hơn, vì nghe tiếng rao bán bắp luộc. Ấy là lúc chiếc xe đang vượt sông Hậu tại bến phà Vàm Cống. Sau này, bên bờ sông, khi phù thủy trẻ tỏ ý muốn đi chơi du thuyền trên sông thì phù thủy già bĩu môi:

– Du thuyền trên sông Mê Kông thì khác gì trên phà Vàm Cống? À, các người ngủ mất lúc ấy hả, cố gắng mà chịu đi! Thì cũng vượt qua sông thôi, nhưng phà Vàm Cống to hơn nhá, rộng hơn nhá, đông vui hơn nhá, mà sông Hậu chỗ đó cũng rộng hơn nhá!

Bến phà Vàm Cống. Ảnh lấy trên mạng và chỉ có ý nghĩa minh họa

Cũng phải nói ngay là chả hiểu sao mà đám phù thủy chả có phép thuật gì, chỉ có bản chất xấu xa xí xón thì muôn đời không thay đổi.

Đến Hà Tiên lúc tờ mờ sáng, quán ăn duy nhất ở cửa khẩu cũng mới nhóm lửa. Nhóm phù thủy chờ một lúc mới thấy rõ mặt người, ăn bát hủ tiếu không đặc sắc lắm, nhưng nhiều thịt và giá rẻ. Sau đó bọn chúng lên đường vượt qua cửa khẩu Xà Xia, dứt khoát không chịu tốn tiền cho

hải quan nước bạn, nên thời gian vượt qua cửa khẩu có hơi lâu một chút. Qua cửa khẩu, đoàn được mấy bác lái xe vây kín. Lão phù thủy mở cẩm nang mang theo ra, nào ngờ cẩm nang viết là nên chọn xe màu xanh, mới, nhưng ở cửa khẩu nhìn chẳng thấy cái xe màu xanh nào! Chỉ có một chiếc xe màu trắng khá mới, chủ xe kiêm lái xe ra một cái giá cũng phù hợp với cẩm nang, kèm cam kết không nhồi nhét, nên dù bản khoán thì cả nhóm cũng quyết định mạo hiểm. Bạn chủ xe còn trẻ, nói thông thạo cả tiếng Việt lẫn tiếng Campuchia, lái xe cẩn thận, và giữ đúng lời hứa không nhồi nhét. Bạn hỏi cả nhóm dừng chân ở đâu, và khi nhìn địa chỉ khách sạn thì hỏi: có phải ở gần chỗ hai con sư tử không? Đến lượt cả nhóm ngơ ngác, may mà hiểu ra – hai con sư tử là tượng đài một vòng xoay ở trung tâm Sihanoukville.

Hai con sư tử vàng ở trung tâm Sihanoukville. Ảnh trên mạng

Tiếp tục lên đường, mà ở cửa khẩu chẳng ai bán SIM điện thoại, nhóm phù thủy xấu xa bèn dự định – đã thế tiết kiệm tối đa, không mua SIM điện thoại bản xứ nữa. Thế nên điều bắt đầu tiên là – Google Maps chẳng hiển thị chi tiết gì ngoài con đường quốc lộ. Tuy nhiên, gần đến Sihanoukville thì các chi tiết mới dần dần hiện lên trên bản đồ.

2. Sihanoukville

Ai cũng biết, Sihanoukville nổi tiếng với những bãi biển của mình. Đám phù thủy cũng biết, bằng cứ là hai mục phù thủy có đem theo áo tắm. Nhưng giữa trưa và bụng đói thì biển đẹp mấy cũng phải chờ. Bàn thân phòng trong khách sạn thì không quá tuyệt vời, khách đến thì mới dọn phòng, và cái phòng tắm bốc mùi không quá dễ chịu, nhưng đánh giá chung là ông chủ khách sạn dễ mến. Vì lão phù thủy quên không đem sạc iPhone, nên thường phải yêu cầu trợ giúp, và thái độ của ông chủ dễ chịu, vì vậy mà có đánh giá trên.

Ông chủ khách sạn giới thiệu quán ăn Romeo của cô con gái ngay đối diện khách sạn, đám phù thủy đi một vòng khu phố, nghiên cứu thực đơn bên ngoài các quán ăn, và cuối cùng quay trở lại quán ăn Romeo với cái bụng đói meo. Chúng gọi món Amok cá, hải sản nướng với khoai tây rán, salad rau sống trộn mayonnaise cùng ba quả dứa (nghe theo tin đồn rằng dứa bên này ngọt lắm). Kết quả là dứa quá đắt (mỗi quả một đô), hải sản nướng thì thường thôi (sau này mới biết đó là hiện trạng chung của Sihanoukville), salad thì ngon, còn amok thì tuyệt vời. Đó là một món ăn thuộc thể loại cà ri, nước không quá loãng, nhưng cũng không quá đặc, thoảng mùi thơm của mắm prohok và mùi lá chanh thơm rất đặc

trung. Mùi vị ngon đến nỗi cả ba đều nhất trí – đây xứng đáng là món ăn Campuchia điển hình, và cần được ăn lại. Giá tiền bữa ăn hơi cao so với dự tính, bàn ghế hơi bụi (sau này mới thấy là giá cũng không cao), nhưng món amok xứng đáng để đám phù thủy hài lòng về khách sạn nghỉ trưa.

Sau một giấc ngủ dài, mới cảm thấy thắm mệt sau khi đi xe liên tục một đêm và một buổi sáng. Khi tỉnh dậy, cả nhóm bèn theo chỉ dẫn trong cẩm nang đi mua vé tàu tham quan đảo Koh Rong và đảo nhỏ Koh Thas. Còn sau đó thì đương nhiên là tắm biển. Tuy nhiên, bất ngờ nhỏ đã xảy ra khi lão phù thủy chả hiểu vì sao lại có đam mê với bộ môn chụp ảnh. Lão mang theo một cái máy ảnh nghe đâu là rất hầm hờ, và thấy biển bèn tíu tít, sẵn sàng bỏ mặc hai mục phù thủy! Đã thế, sau này cứ mỗi lần thấy cảnh đẹp lão lại than thở rất to, rằng cảnh này mà có người mẫu tử tế thì lên ảnh rất là mê ly, nhưng mà tui chỉ có hai mẫu phù thủy bắt đặc dĩ!!! Còn hai mục phù thủy thì cũng không nghĩ sâu xa gì mà xuống biển. Nói chung là biển khá đẹp, nhưng chẳng hiểu sao rất ít người tắm. Đi dọc bờ biển mãi mới đến một chỗ có nhiều người tắm, nhưng hơi giống Việt Nam ở chỗ, chỉ có đúng hai mục phù thủy mặc áo tắm thôi.

Ảnh minh họa.

Trong khi đi dọc bờ biển thì các phù thủy cũng để ý rằng, rất ít người bán đồ ăn vặt, và hải sản nướng trông không mấy hấp dẫn (thực ra có vài con mực bé bé thôi). Sau đó đi dạo các quán ăn, thì mới thấy sự kém đa dạng sinh học trong số các món hải sản tươi sống được trưng ra câu khách. Về khoản này thì chắc chắn thua xa các vùng biển Việt Nam rồi.

Buổi tối, sau khi đi dạo phố chán chê thì cả nhóm dừng lại ở một quán cơm bình dân gần chỗ hai con sư tử. Gọi món sườn nướng, gà kho lá chanh và cá khô cùng hai món dưa. Nói chung là ăn vừa miệng, đặc biệt là món gà kho lá chanh, rất ngon và mùi thơm đặc trưng, giá cũng không hề đắt.

Ở đây mình ngờ ngờ là không phải lá chanh thường, mà là lá chúc, hay lá chanh Thái như trong bài viết sau của Tuổi Trẻ: Lá chúc (có nơi gọi là chanh Thái, lá tráp, chanh lá số 8...) được trồng phổ biến ở vùng Ba Chúc, Bảy Núi (An Giang) có nhiều tinh dầu. Lượng tinh dầu trong trái chúc nhiều gấp 4-5 lần trái chanh thường. Trái chúc trông bề ngoài không hấp dẫn với vỏ sần sùi, u nần, ít nước nhưng mùi rất thơm. Lá chúc cứng, dày, thắt lại thành hình số 8 được dùng nhiều trong các món ẩm thực Thái.

Trên ảnh 3, lá chúc và quả là ở góc dưới bên phải.